

[Erik Eriksen.]

len, af en del af boligministeriets område, rationeringsordninger o. s. v. o. s. v. Det er altsammen udtryk for, at der kan spares meget væsentlige beløb. De udgifter, der er til administration, er ikke helt ringe, og jeg kan også tiltræde det, der blev hævdet fra radikal side, nemlig at en kritisk gennemgang af finansloven må finde sted for at finde besparelser. Jeg finder, at det ikke blot er oppositionens ret at nævne den slags ting, men det er i virkeligheden også dens pligt at gøre det, og jeg har som sagt den kætterske opfattelse, at det ville være aktuelt.

Nu ser jeg netop i et aftenblad fra i går et United Press telegram, der gør opmærksom på, at efter de meddelelser, der foreligger, søger den engelske regering nu samarbejde om et spareprogram, der bl. a. skulle omfatte en 4 milliarder kr.s nedskæring af udgifterne til offentlige arbejder — dette ville gå ud over skole-, hospitals- og vejbyggeriet — og et effektivt lønstop for alle arbejdere, eventuelt afskaffelse af 5 dages arbejdsugen og gennemførelse af en arbejdsuge på 5½ dag. Det er altså problemer, som man alle steder står overfor, og jeg ville egentlig tro, at hvis man holder sig til det, så har det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ret i, at der er en række områder, det ville lønne sig at se nærmere på.

Om de sociale områder iverigt sagde statsministeren, at jeg havde brugt en reaktionær jargon. Det er helt forkert. Jeg har fremhævet, at der ingen plan var i regeringens politik på dette område, og jeg vil føje til, at på grundlag af den indsats, vi fra vor side har øvet i den sociale lovgivnings opbygning, kan man heller ikke fremstille os som værende reaktionære. Men det, jeg advarede imod, og det, jeg vil advare imod nu, er, at man gør sociallovgivningen til et partitaktisk objekt, og jeg forstod egentlig også den højtærede statsminister sådan, at han i virkeligheden gav mig ret i, at en stykkevis og uoverskuelig lovgivning ikke var af det gode. Derfor burde den højtærede statsminister benytte sin indflydelse således, at de principielle ændringer i hele aldersrentelovgivningen blev færdigbehandlet i den nedsatte kommission. Den foreslåede midlertidige overgangslovgivning vedrørende aldersrenten er jo et

sandt eldorado for en overbudspolitik, og jeg skulle tage meget fejl, om ikke også den høje regering vil komme til at erfare det.

Men regeringen glemte ikke, sagde ministeren, den produktionsmæssige baggrund for socialiseringen, og det er jeg naturligvis glad for. Danmarks genopbygning, sagde ministeren, er kommet godt i gang. Så føjede han til: det var synd for partipolitikerne Erik Eriksen, men han håbede, det ville glæde privatmanden. Hvad er det dog for en tale? Som om dette ikke var formålet for alle partiers arbejde. Jeg synes egentlig ikke rigtig, en statsminister kan være bekendt at argumentere på den måde.

Statsministeren nævnte nogle tal fra produktionslivet. Jeg må tilstå, at jeg ikke er i stand til at se, at regeringen i særlig grad kan prale af de opnåede resultater. Er det regeringens politik, der har lagt grundlaget for det produktive virke her i landet? Blev det ikke lagt i de første efterkrigsår og på mange områder under socialdemokratiets modstand? Den højtærede statsminister kan jo prøve at spørge trafikministeren, så vil han kunne få nogle interessante udtalelser om socialdemokratiets syn på det pris- og arbejdsgrundlag, der har været bestemmende for landbruget. Men skal vi endelig se på tal, så har jeg ikke noget imod, at vi gør det, og vi kan også se på de forskellige produktionsindekser.

Industriens produktionsindeks var i 1945 81, i 1946 110, i 1947 126, i august 1949 var det steget til 152. I venstres regeringstid steg produktionsindekset altså med 45 points, og fra 1947 til 1949, til august i år, steg det med 26 points. Ser vi på den animalske landbrugsproduktion, stiller forholdet sig sådan, at i 1945 var tallet 69, i 1946 77, i 1947 76, i august 1949 var det steget til 90. Det vil altså sige, at fra 1945 til 1947 steg det med 7 points og fra 1947 til nu med 14. Det er med andre ord de to gode høstår, der gør sig gældende modsat mistvækstårene forud. Det er dog vel ikke regeringens skyld?

Jeg kan som sagt ikke se, der er noget særligt at prale af, og det samme gælder f. eks. også, når den højtærede handelsminister som et særligt eksempel nævnte udvidelsen af eksportfrilisterne og import-